

TOTEM

ROČ.
Č.4

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

K
V
Ě
T
E
N

2
0
1
1

ÚVODNÍ SLOVO

Vážené čtenářky a čtenáři,
po dvou měsících vás jménem redakční rady opět zdravím a zvu vás k přečtení nového čísla našeho oběžníku.

Během měsíců března a dubna se toho hodně změnilo a událo. V přírodě zmizel veškerý sníh, rozkvetly rostliny a stromy nejrůznějších druhů a barev, v živočišné říši se zasnarodila všemožná mláďata. Díky slunečnému počasí jsme odložili zimní bundy a vytáhli tolik očekávané sukně a kraťasy.

Ani skauti nezůstali pozadu a přivítali jaro se vší parádou. Nejdřív vyprovodili, upálili, ukamenovali a utopili Moranu, aby se již zima nemohla vrátit, a poté zažehli první jarní oheň.

Následující víkend ukázali, že skauti si umí nejen hrát, ale i pracovat a dokázali to na brigádě u Ondry Hulce v Orlickém Záhoří, kde křížem krážem prochodili louky a pastviny a vysbí-

rali snad všechny kameny, které vadí při sečení.

Závěrem dubna zorganizovali skauti tradiční májové slavnosti, které byly letos opravdu nabitě - stavění májky, dětské odpoledne, lampiónový průvod i pálení čarodějnic.

Jednotlivé oddíly také nelety. Při svých schůzkách veškerý možný čas trávily venku a užívaly si krásného počasí.

Ze série našich tipů bych vás nejdříve ráda pozvala na tip na výlet, který nás tentokrát zavede do Prahy. Ale nebojte se, nebudem vás provázet po Karlově mostě nebo Václavském náměstí, to již znáte.

Další tip bude na hru, při které se nejen zabavíte, ale i ověříte svoje znalosti.

Tip na knihu nám zas představí trilogii od Karla Čapka.

V poměrně nové rubrice „Co můžeme sbírat“ se dozvíte, že

i ta nejběžnější věc, o které ani nepřemýšlíte, může mít „milion“ podob a dá se z ní vytvořit obrovská sbírka.

Dále zavzpomínáme, kde jsme všude tábořili. Tentokrát si přijdou na své ti, co alespoň jedno léto prožili ve Skuhrově nad Bělou.

Blížíme se ke konci, ale ani v tomto čísle nesmí chybět rozhovor. S kým to bude? To se dozvíte na straně 24.

Jelikož se blíží doba léta, táborů a dovolených, na závěr jsme uveřejnili jeden poutavý indiánský příběh. Někteří ho již znáte ze skautských slibových ohňů, ale věřím, že si ho všichni rádi přečtete.

Krásný čas při čtení Totemu ale i v následujících dvou měsících přeje

Parluc

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	20 - Co můžeme sbírat?
Obsah	- Toaletní papír
3 - Střediskové dění	22 - Kde jsme tábořili
- Vítání jara	- Skuhrov nad Bělou
- Sběr kamenů v O.Z.	24 - Rozhovor s...
- Skautský máj	- Pavlem Andělem
- Meďátka	27 - Příběh
- Světlušky	29 - Poslední stránka
- Vlčata	- Uzávěrka
- Slunečnice	- V příštím čísle
- Mohykáni	- Tiráž
16 - Tip na výlet	30 - Citát
- Ekotechnické muzeum	
18 - Tip na hru	
- Česko, Kotěhůlky	
19 - Tip na knihu	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

VÍTÁNÍ JARA 9.4.2011

Přišlo jaro do vsi, kde si, zimo, kde si? Byla zima mezi nama, a včil už je za horama, hu, hu, hu, jaro už je tu!

Zhruba těmito říkadly vítali a stále ještě vítají jaro lidé v některých městech a vesnicích. V roce 2011 se k této tradici připojilo i dobrušské skautské středisko. V sobotu 9. dubna letošního roku se velká část skautského střediska sešla před klubovny. Zhruba od 14 hodin byla volná zábava. Pro mladší jízda na kárách, chůdy, střelnice a další atrakce. Každý měl také možnost opéci si buřt. Když se všichni dostatečně vyřádili, přišla na řadu hlavní část programu.

Všichni jsme se seřadili do průvodu, v jehož čele byla nesená Morana (vyrobily ji Slunečnice a povedla se jim) a vydali jsme se směrem ke Křovicím, abychom upálením a utopením Morany symbolicky přivítali jaro. Někteří lidé (včetně mě) bláhově doufali, že Moranu zapálíme a hodíme do potoka z velkého silničního mostu. Uznejte, že by to bylo efektní. Jaké však bylo zklamání, když jsme dorazili do Křovic a bylo nám oznámeno, že Moranu nebudeme házet z žádného mostu, jelikož je v potoce málo vody. Pokračovali jsme tedy dále až k místu, kde se loni konal jarní oheň a které bylo vybráno jako

náhrada za most. Když jsme tam dorazili, Vašek Moranu zapálil a za hlasitého řevu a salvy kamení byla Morana upálena, ukamenována a utopena v místní tůni.

Po této proceduře byl zapálen připravený oheň, a aby se zima nemohla vrátit, byly na něm spáleny poslední zbytky Morany. Následovalo hraní na kytaru a zpívání a to až do doby, než se i poslednímu zachtělo domů. Takže zase za rok.

SBĚR KAMENŮ V O.Z. 16.4.2011

Kdo by neznal Ondru Hulce. Jeho basa bručí na kdejaké skautské akci a sekačky nám už nějaký pátek kosí trávu na tábořišti. Vzhledem k tomu že si tento dobrodinec zaslouží taky pomoc od nás dobrušských skautů, uskutečnil se 16. dubna sběr kamení na Ondrových pastvinách.

Akce se účastnilo přes 20 skautek, skautů, RaR i činovníků, kteří odjeli v ranních hodinách auty do Orlického Záhoří. Tínkovo auto sice vysokohorský výstup nepřežilo, ale velice brzy se celá skupina doprovázena modrým a zeleným traktorem vydala na luka posbírat kdejaký šutrák. Během dopoledne se modré i zelené skupině podařilo nasbírat dva vleky kamení a další dva v odpoledních hodinách. Komu docházeli síly, mohl se vydat za Petrem Poláčkem na tábořiště, kde probíhala destrukce a pálení oplocenky.

Kromě zlomeného krumpáče a ohnuté špičky se nepříhody žádné nepříjemné události, kromě úžasně opálených (spíše spálených) obličejů. Předpověď slibovala zimu, oblačno až déšť, ale příroda nám nadělila krásný slunečný den a proto i mrazivou noc. Jelikož byl Ondra zřejmě spokojený s naší prací, obdaroval nás večer na hřišti nejenom výtečnou bandou muzikantů, ale i moc dobrou pečenou kýtou a tak jsme svoje sluneční popá-

leniny alespoň zpětně promazali stejně dobrým pivem. Studenou noc jsme přečkali v pěkné boudě u fotbalového hřiště a ráno se vydali zpět domů. Akce se pevně doufám vydařila a děkuji všem účastníkům za pomoc. Ondrovi nezbyvá než také poděkovat za perfektní zábavu a finanční odměnu, kterou obdaril každého pracujícího.

PS: Divil jsem se, že některé skautky spálili svoje krásné ob-

ličejce a jiné vůbec. Později jsem se dozvěděl, že to nebylo prozřetelným užitím opalovacího krému, ale make-upem. Zajímavé jít sbírat kameny s make-upem, ale asi tomu nerozumím... :-)

ENDŽL

SKAUTSKÝ MÁJ 30.4.2011

Pestrý den a magická noc vyvolaná starým pohanským rituálem

I. sraz ráno 8:00 klubovna

- rozdělení úkolů
- skupina A údržba loučí a vytvoření střelnice na odpoledne
- skupina B přesun všemožnými dopravními prostředky do parku
- rozdělení skupiny B na skupinu B1 (Lachty) – hloubení šachtičky pro májku – a skupinu B2 příprava ohniště na čarodějnice (ostatní)
- If tvoří samostatnou jednotku s občasnými výpůjčkami lidí z ostatních skupin, bo má v ruce motorovku, takže je nejenom nejstarší, ale i nejsilnější 8-)
- přesné vyměření kruhu dle intuice všech zúčastněných :-)
- vykopání ohniště a zároveň zpracování a rozřezání dřeva dle správných mír
- tahání igelitu (MM a Kokina), rýč (Albi a MM), všechno ostatní (Kokina a Skotík)
- občasné cesty ke klubovně pro to, co jsme zapomněli :-)
- stavba hranice (většina) + pokec s Kokinou (my dvě)
- „naplnění“ ohniště + ořez kůlu na čarodějnici
- Lachtan získává další funkci (dupač)
- všichni (fyzicky) schopní odchází nahoru přinést májku, zůstáváme s Kokinou a doladujeme hranici
- přichází Bert a přikládá ruku k dílu
- stavba přístřešku na buřty
- ozdobení májky
- úklid a odchod

II. sraz 12:00 u klubovny

- nakládání a přesun všech věcí do parku
- řízený chaos (v některých případech nutno podotknout i neřízený)
- kdo má co na starosti? :P
- po 14h. bere If do rukou mikrofón a oznamuje všem, co se to tu dnes děje
- slavnostní vztyčení májky
- „Muziko, hrajte!“ :-)
- a hraje moc hezky
- každý má určené své místo a disciplínu, o kterou se stará (např. střelba ze vzduchovky či kuše, zatlučení hřebíku, boje na kládách [oblíbené zejména u dvou nejmenovaných skautek], basketbal, krmení Balúa, lov muflona, ryb, či jiné zvíře a nebo opékání buřtů)
- došly bonbóny :-), ale sušenky stále jsou
- došly i sušenky, ale občas se objeví na obzoru perníčky
- lidé i slunce je stále víc, děti jsou veselé a hravé :-), občas si světloušky přijdou postěžovat, že nemůžou jezdit tak často na motokárách, jak by chtěly :-)
- kolem 17h. = útlum a odchod, příprava na čarodějnice

III. sraz 18:30

- sešikování, další muzika a pochoděem, vchod! 8-)
- proplétání dobrušskými ulicemi se zastávkou na náměstí
- šíšoidní kruh
- vyhlášení soutěže o nej čarodějnici
- čarodějnice jsou všechny velice krásné a žádná není žáby
- porota vybírá lepením lupenů
- zapálení loučí a vytvoření

dvojstupu (uprostřed s Medátky :-))

- muzika do kroku :-)
- u parku předčasné zapálení fagulí
- v parku opět vytváříme kruh, nejdokonalejší tvar
- vyhlášení nejkrásnější čarodějnice
- bude to Terezie nebo Jülie?
- hlásné troubě došly baterky
- nevadí
- publikum (v rámci možností) šílí a řevem určuje jako vítězku Jülii, která vypadá šťastně do chvíle než zjistí, „co to vlastně znamená“ :-D
- skauti našťestí přináší „náhradní“ čarodějnici, kterou umísťují na hranici
- všechny doopravdivé čarodějnice dostávají sladké odměny
- fagule zažehnou hranici, která rychle vzplane
- spousta spousta jiskřiček
- z pódia se ozývají první tóny
- začíná zábava :-): pivo, víno, ženy, zpěv, holanské sýry, oheň, pokec s přáteli, tma, občas déšť, někteří hokejové utkání Růžek, 4:2, jóó!
- poslední tóny po půlnoci
- oheň dohasíná za zvuku rapu
- Koule si jde pro spacák
- písničky na dobrou noc a přesun do hajan

ODDÍL MÉDÁTEK

Jaro je v plném proudu a i Médátka se po zimě probudila z dlouhého spánku v tělocvičně a klubovně. Už také bylo na čase!

Začali jsme poznávat všude kvetoucí květiny, učíme se uzlovat, chodíme na hřiště zahrát si fotbal, nebo na jelena. Díky krásnému počasí často chodíme Na Trojici, kde hrajeme na schovávanou. Cíl šipkované je často v parku, kde jsme již několikrát prověřili obratnost a rychlost medátek v různých pohybových hrách, soutěžích a závodech. Asi největší úspěch měl hod šiškou, stavba věže z polínek, nebo hra, kdy se oddíl rozdělí na 3-4 skupinky a po jednom utíkají pro polínko a snaží se poskládat, co

nejdelšího hada z polínek. Zatím nejnovější hra se jmenuje „Oškubej, jak nejlíp dovedeš“. Nejedná se o žádné škubání peří z kuřete či jiné drůbeže, ale hra spočívá v tom, že si jeden člověk zaváže oči a nechá na sebe navěšet plno barevných stuh. Ostatní vytvoří kroužek a jeden po druhém se snaží sebrat stuhu aniž by byl chycen. Pokud se mu to povede, tak si stuhu nechává. Vyhrává ten, kdo má největší počet stuh.

Abychom si jenom nehráli, tak se také učíme, jak se chovat v lese, nebo co máme dělat pokud najdeme „opuštěné“ srnče v lese. Kytky v našem blízkém okolí máme naučené skoro na-

zpaměť a tak se učíme dopravní značky a chování v dopravním provozu. Umíme počítat do deseti a také se většina z nás umí pěkně podepsat. Nejsme přece žádné malé děti!

Plánujeme velkou expedici v okolí Dobrušky, abychom věděli v jakém krásném místě bydlíme a žijeme. A také bychom se rádi podívali do obory v Novém Městě nad Metují, nebo na Bydle. Ale o tom až příště. Za Médátka přeji krásný květen a červen.

VIKY

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Říká se: „Březen za kamna vlezem, duben ještě tam budem.“ No, teď tuto pranostiku teda musím vyvrátit, protože až na světlé výjimky bylo tyto dva jarní měsíce krásné počasí. To se taky projevilo na našich schůzkách. Trávily jsme je venku. Teda jak už jsem se zmiňovala, byly i ošklivé dny, ale převažovaly ty hezké. Co se týče programu, řekla bych, že byl velmi pestrý. Holky si lámaly hlavy nad různými českými příslovími nebo si navzájem rvaly ocase, když hrály dračí souboj. Aby se něčemu novému taky přiučily, pod vedením Petra si zkusily zatlouct hřebíky do špalku. Petr to nazval táborovou praxí. Protože nejen hrami živ je člověk a světlušky už vůbec ne, naše milá děvčata si procvičila, a nejspíš i rozšířila, své znalosti ve zdravotvědě. Jednu schůzku si holky dokonce zahrály na „stopaře“ a pomocí šipek a těžkých i lehkých úkolů hledaly svoji druhou půlku, která byla schovaná u bazénu (zkráceně hrály šipkovanou). Ale že to teda byla fuška, to vám řeknu... V jedné hře si světlušky připomněly a některé se i naučily skautské podání ruky. Nechybělo ani zpívání písniček. Ale nebylo to ledajaké zpívání...:) A abych nezapomněla - nejoblíbenější hrou byla z pohledu holek hra na schovávanou. No, jak vidíte, o hry nebyla nouze a myslím, že věta: „Program byl pestrý“, nebyla přehnaná:) Mějte se hezky a zas někdy příště.

MARUŠKA

Tento měsíc nám počasí přálo, a proto jsme toho hojně využívaly. Hrály jsme plno her převážně venku. Abych pravdu řekla, tak se mi všechny schůzky smíchávají do kupy, takže vám přesně neřeknu, co za hry jsme hrály. Pamatuji si na hru WC, kdy jedna skupinka holek byly průjmy a druhá skupina byly „normální lidi“. „Normální lidi“ museli nosit přes vyznačené území papírky a průjmy je chytaly. „Normální lidi“ měli 3 životy (3 kousky toaletního papíru:-)). Když už neměli žádný život, mohli ho získat za uhodnutí písmenka z morseovky. Holky hra moc bavila. Vyhrály Sovičky. Postoupili jsme také v morseovce. Skončili jsme u -i, takže musíme pokračovat dál. Holky si také zopakovaly (některé naučily) něco ze zdravotvědy.

KÁŤA

Výprava Světlušek 26.3.2011

V sobotu 26.3. se uskutečnila další ze světluškovských letošních výprav, tentokrát do Aquaparku v Hradci králové. Na autobusové zastávce se nás nakonec sešlo 16 Světlušek a 4 vedoucí. Po příjezdu do HK jsme zamířily rovnou k tamnímu vodnímu centru, kde jsme „vyfasovaly“ chipy ke skřínkám, jejichž otevřením jsme se nějakou chvíli bavily, no a potom už jen do plavek a hurá do vody...

Holky se, ač nerady, rozdělily do čtyř skupinek, z nichž každá měla svého vedoucího, ale jak už to bývá, partičky se brzy „sli-

ly“ do různopočetných formací podle typu zábavy. Část neustále jezdila na tobogánu, část se hrála ve vírivce, část skákala z prkna, další se zase nořila a vynořovala během vlnobití z vln...

Dvě hodiny uběhly opravdu rychle a my jsme musely zavítat zpět do šaten, abychom se oblékly a odevzdaly zpět chipy. Po sáhodlouhém fénování všech krátkých i dlouhých vlasů jsme vzaly útokem bufet u vchodu do lázní. Po nasycení našich prázdných žaludků jsme ještě cestou zpět měly čas navštívit Východočeské muzeum, ve kterém spousta z nás byla vůbec poprvé v životě. Tam jsme měly, mimo stálo expozici, možnost také nahlédnout do bývalé ředitelny, která od postavení budovy za téměř sto let nezměnila svou tvář. Také jsme si mohly vyzkoušet pletení pomlázky a sedět ve starých školních lavicích s kalamáři. Nejvíce ale zřejmě všechny Světlušky zaujaly makety města Hradce Králové v různých obdobích, kde se vždy rozsvítila žárovka nad stavbou, kterou si návštěvník zadal na mapě. Na závěr naší prohlídky holčičky od paní průvodkyně dostaly za hledání českých znaků samolepku se lvem.

Do Dobrušky jsme se vrátily v 16.00 hodin unavené, plné dojmů, ale hlavně, nejdůležitější pro vedoucí, v plném počtu...

TEREZA

ODDÍL VLČAT

V měsíci březnu jsme i nadále chodili na družinové schůzky v pondělí, ve středu a v pátek. Zatím jsme zůstávali víceméně v teple naší klubovny kde jsme zkoušeli orientaci v mapách, hledání významných událostí v encyklopediích, vázání uzlů atd. Když říkám víceméně, znamená to, že jsme byli i méněvíce venku. Venku mimo klubovnu jsme se blátili v čerstvém blátíčku při různých hrách i nehrách. Popřípadě jsme se sněžili. S postupem blížícího se jara 21. března se lepšilo i počasí. Ale to už se blíží také první jarní oheň a s ním letos poprvé pálení a karmenování Morany. A tak jsme se s vedoucími rozhodli svolat na pátek před jarním ohněm oddílovou schůzku. Při oddílovce jsme se vydali do Křovic, na místo, kde se měl následující

cí den konat jarní oheň. Vzali jsme s sebou pytle na odpadky a pustili se do úklidu louky, potůčku a blízkého dějiště sobotní akce. Úklid proběhl rychle a tak jsme si mohli zahrát i nějaké hry. Následně jsme se vydali ke klubovně kde jsme zakřičeli náš oddílový pokřik a rozešli se domů. Následující dny a týdny jsme my (my myslím vedoucí vlčat) společně s vedoucími od světlušek plánovali tábor. Na tábor pojedeme prvních čtrnáct dní v červenci. A víc prozrazovat raději nebudu. A to už se při našich schůzkách dostáváme přes velikonoce až k tradičnímu stavění májky, průvodu a pálení čarodějnic. Mnozí ze starších se sešli už dopoledne a podíleli se na přípravách. Pro děti nastala nejdůležitější chvíle kolem druhé hodiny odpolední, kdy byla

postavena májka a zprovozněny různé atrakce a soutěže. Kolem páté hodiny skončilo herní odpoledne v parku a následoval přesun ke klubovně. Tam jsme vyvěsili vlajku a vydali se na pochod. Vlčat bylo myslím osmnáct. V parku byla vyhlášena nejlepší čarodějnice (Julča od světlušek = Gratulujeme) a po zapálení ohně se vlčata po většinou rozešla domů.

Měsíce březen a duben se vydařili a to nejen díky počasí. V měsíci květnu chystáme dvoudenní výpravu na kterou se všichni těšíme. Takže v dalším vydání bude určitě něco z této výpravy.

WEYR

ODDÍL SLUNEČNÍK

V těchto dvou měsících, kdy k nám pomalu, ale jistě pronikalo jaro, se konalo hned několik větších střediskových akcí, kterých jsme se zúčastnily. Nejdříve to byl Jarní oheň, na který holky předešlou páteční schůzku vyráběly krasavici Moranu (někým nazývanou Plážová žena), která měla vše co taková správná Morana má mít. Třeba šálu, která podle pověry měla symbolizovat zimu, růžové vlasy, slušivý klobouček atd. Myslím, že se holky při vyrábění dobře pobavily a dokonale použily svůj smysl pro módu, čehož jste si sami mohli všimnout. Tuto slečnu jsme druhý den v sobotu hrdě nesly v čele průvodu až do Křovic, kde nastal její mučednický konec

upálením a následným ukamenováním. V dubnu se konala brigáda v Orlickém Záhoří, při které jsme sbíraly kameny na poli, a poté byla pro nás jako odměna opékání. Opekl se nám dostatečně i náš vlastní obličej s tím rozdílem, že to bylo způsobeno sluníčkem. Účast skautek na této akci byla dost zahanbující, protože se jí zúčastnily pouze Maruška a Káťa.

Naše schůzky byly obvyklé až na to, že jsme o několik z nich díky prázdninám přišly, ale zvládly jsme se s tím vyrovnat. Zahrály jsme si nějaké hry na bodování do celoroční hry a také jsme se psychicky připravovaly na Svojsíkovy závody, avšak nejen psychicky. Procvičily jsme

zdravovědu, práci s buzolou a také jsme se snažily poznávat nějaké ty kytky a zvířata. Jednu schůzku si holky ve skupinkách měly navzájem libovolnou šifrou zašifrovat zprávu a schovat. Ta druhá skupinka pak měla pomocí zadaných azimutů zprávu najít. Jedna skupinka ji ale schovávala tak důkladně, že ji nikdo nemohl najít a to ani oni sami a proto ji možná někde objevíte právě vy... Mladší holky si také během schůzek postupně plní Nováckovskou zkoušku. V květnu jedeme do Týniště na závody, tak nám držte palce...

Pája

ODDÍL MOHYKÁNŮ

V březnu jsme si užívali krásného počasí a vyrazili jsme co nejvíce ven. Na první schůzce jsme před klubovnou hráli jednoduché hry s míčem. Na druhé schůzce nám přelo, tak jsme šli do velké klubovny a hráli jsme hru ostrovy, namalovali jsme na zem křídou několik ostrovů a následně jsme do nich házeli žetony. Byli čtyři skupiny po dvou lidech, když se nějaká skupina trefila postupně třemi žetony do nějakého ostrova tak že tam žetony zůstaly, tak se na ostrov napsala značka toho týmu a ostrov byl zabrán a ostatní už na něj nemohli házet (teda mohli, ale bylo by jim to k ničemu). Vyhrál

ten tým který měl na konci nejvíce ostrovů. Na další schůzce se kluci rozdělili do dvojic a první z nich (agent) dostal papírek s názvem místa kam měl ten papírek schovat a druhý (detektiv) ho musel sledovat a zjistit, kam schoval papírek a přinést ho zpět do klubovny. Pokud detektiv papírek našel, tak vyhrál on, pokud ne, tak vyhrál agent.

V dubnu bylo rovněž krásné počasí, a protože se blíží Svojsíkovy závody, tak jsme se na ně začali pomalu připravovat. Na jedné schůzce jsme například šli za město a u malého potůčku dostal každý za úkol rozdělát oheň, který bude deset minut

hořet vydatným plamenem - hodnotili vedoucí. Na poslední schůzce jsme měli dva speciální úkoly. Druhý den byly v parku jarní slavnosti se stavěním májky a večer s čarodějnickým ohněm. Měli jsme tedy na starost oloupání májky od kůry. Mladší kluci dostali pořízky a pod vedením Radka loupali kůru z budoucí májky. Starší kluci s vedoucími vyráběli čarodějnice, která se druhý den pálila na hranici. Svůj úkol splnila dokonale.

Jirka

TIP na VÝLET

Ekotechnické muzeum

„Výlet do Prahy“ – většinou si lidi představí obchůzku povinných památných míst, popřípadě prodírání se záplavou turistů ulicemi centra. Jenže ono to tak nemusí být. Dá se zajít i úplně za jinými zážitky. Třeba za tím jaké by to asi bylo, kdybychom jako Rychlé Šípy utíkali před Vonty korytem Černé vody pod stínadelskými ulicemi nebo jak asi vypadaly stroje Verneova Ocelového města. Takové pocity lze zažít, vypravíte-li se podívat do útrob jedné budovy stojící na břehu Vltavy v Praze 6 – Bubenci.

Je to stará čistírna odpadních vod, která pražským obyvatelům sloužila od roku 1905 až do 60. let minulého století a ještě počátkem 80. let fungovaly její usazovací nádrže jako jímky na kal z nové čistírny. Pak byla odstavena a nejspíš by pomalu zchátrala až do zbourání. Polozapomenutou budovu postavenou v anglickém stylu cihlových staveb ale v polovině 80. let objevili nadšenci, kterým bylo líto nechat jen tak spadnout krás-

nou stavbu a pořád funkční parostroje nechat skončit někde ve šrotu. Začali jí tedy pozvolna vracet funkčnost i krásu. Po změně politických poměrů pak k tomuto účelu založili nadaci, z níž je dnes Ekotechnické muzeum, o.p.s. Zrekonstruovali čistírnu do takové krásy, že se v roce 2010 stala národní kulturní památkou, takže už ji snad nikdo nezbourá.

Pořádají se tu nejen komentované prohlídky, ale i výstavy a všelijaké akce. Taky se tu natá-

čejí scény do filmů – třeba Blade nebo Mission: Impossible 4, z českých pak např. filmy Amerika, Záhada hlavolamu, Šakalí léta, Zdivočelá země, a další.

Také je možno si v podzemí zahrát bojovku. Za tím účelem lze dohodnout speciální otevření a dostat se i do prostor, kam se normálně nepouští.

Co tedy muzeum nabízí k vidění?

Parní stroje

Vstoupíte-li do hlavní budovy, možná tam bude zrovna nějaká výstava, ale hned pak narazíte parní stroje z roku 1905, které zde poháněly mohutná soukolí a převody, jimiž se uváděly do chodu síta a česla, která sloužila na mechanické čištění vody. Všechny technické detaily vypoví ochotný průvodce. Ale už jen vidět tyto historické mašiny v chodu je fascinující zážitek. Ano, tak nějak mohlo vypadat Verneovo Ocelové město. Tyto stroje taky ovšem něco spoly-

kají a udržovat je čisté a promazané není maličkost. Proto jsou spouštěny jen v určitých časech a v „sezóně parních strojů“, kdy to je, to se lze dozvědět na stránkách muzea.

Na stěnách jejich kotelny visí i dobové pokyny pro údržbu a tehdejší „pravidla bezpečnosti práce“. Též pokyn pro topiče si lze přečíst. Ač prastarý, lze ho přijmout i pro dnešní dobu a vlastně přeneseně pro jakoukoli práci.

Bohužel nalezneme však ještě mnoho obsluhovačů, kteří jako pouhý stroj bez duše a citu jen lopatou a dvěma u peci vládnou, nic nemyslíce a konajíce a ještě jen nedbale pouze to, co se jim právě přikázalo. Stav kotlu jest jim úplně neznám, přístroje v nepořádku, všude to fouká, síčí, kape, všude v kotlovně na prst prahe; kůra ze zastaralé špíny pokrývá místa, která jiný obsluhovač tak lesklá a čistá drží, jakby vše bylo z továrny právě vyšlo.

Dle stavu zevnějšího lze vždycky souditi na vnitřek; kde se nedbá na zevní úpravu, čistotu a pořádek, tam tím méně očekávaní lze, že se vnitřku kotlu a ukrytým jeho částem věnuje ona pozornost, které k uvařování ákod a neštěstí zapotřebí jest.

Podzemí, kde se čistila voda a hlavně kanály

Strojovnou se projde směrem do podzemí budovy, kde je jednak velká hala zastřešující nádrž na odpadní vodu a hlavně vstup do soustavy kanálů, jimiž se přiváděla odpadní voda z Prahy a odváděla ta vyčištěná. Celé podzemí je vystavěno do kleneb z červených cihel a přestože když je tu instalováno osvětlení, o bizarní stíny není nouze. Také teplo v chodbách rozhodně není. Voda v kanálech má údajně po celý rok asi 5 stupňů a vzduch okolo nebude mít o moc více. Právě tyto kanály dost připomínají ta „stínadelská koryta černé vody“. Ne nadarmo se tu natáčely sekvence filmu Záhada hlavolamu. Labyrintem podzemních kanálů se nakonec vyjde na břehu Vltavy zcela mimo hlavní budovu čistírny. Komu by ovšem tato prohlídka připadala ještě málo dobrodružná, může si počkat na prohlídku kanálů při 5500 svíčkách, což je

skutečně bizarní zážitek „o bobříka odvahy“. Ten lze každoročně zažít posledního října jako „Uzamykání kanálů“.

Takže vzhůru do kanalizace!

Jak se tam dostat?

* Autobusem MHD č.131 ze stanice metra Hradčanská (trasa A) do zastávky Nádraží Bubeneč. Poté pěšky pod železničním mostem do Papírenské ulice 6.

* Vlakem do stanice Praha-Bubeneč. Spojení například ze stanice Masarykovo nádraží, z Praha-Libeň, Praha-Holešovice.

Adresa:

Stará kanalisační čistírna

Papírenská 6

160 00 Praha 6

www.ekotechnickemuseum.cz

Zdena Komárová

TIP NA HRU

ČESKO - OTÁZKY A ODPOVĚDI

Česko je zábavná vědomostní hra, ve které si hráči procvičí své znalosti o České republice a zároveň se dozvědí spoustu zajímavostí. Je určena pro hráče od 12 let a může hrát 2 – 6 hráčů. Základ hry tvoří kartičky s otázkami z šesti okruhů: historie, kultura, příroda-věda-technika, geografie, sport a různé. Dále je součástí hry hrací plán, figurky, kostka a žetony – kartičky s mapou České republiky v šesti barvách. Úkolem je správně zodpovědět jednu otázku z každého okruhu. Na začátku každého tahu hráč hodí kostkou a poté si zvolí, kterým směrem se vydá. Podle toho, na kterém poli figurka skončí, se odpovídá na otázku

z příslušného okruhu témat. Správné odpovědi jsou vždy na zadní straně kartičky. Za každou správně zodpovězenou otázku hráč obdrží žeton v odpovídající barvě. Otázky jsou různě obtížné, a proto záleží také na štěstí.

Hra Česko má několik variací - Česko junior, Slovensko, Evropa, Svět, Český film, Klasika (o klasické hudbě) nebo Česko sport. Tyto hry mají stejná pravidla, liší se však okruhem otázek.

S hrou Česko jsem se poprvé setkala o loňských Vánocích. Je to pěkná hra s jednoduchými pravidly, při které se hráči zažijí „intelektuální zábavu“. Jediné, co bych této hře subjektivně vytkla, je okruh sport, který nemám ráda, protože o něm nic nevím:-)

Štaflíčka

- HISTORIE** Jaký je historický výraz pro ochranný list, který vydával panovník nebo vyšší šlechta a zaručoval ochranu při průchodu nebo pobytu na určitém území?
- KULTURA** Kdo je autorem anglicky psané nonsensové básně, která se v českých překladech jmenuje „Tlachapoud“, „Žvahlav“ nebo „Hromplkie“?
- PŘÍRODA-
TECHNIKA-
VĚDA** Jak dlouhé je tenké střevo dospělého člověka? (tolerance 1 m)
- GEOGRAFIE** Kolik procent rozlohy Švédska leží za polárním kruhem? a) 14 % b) 22 % c) 39 %
- SPORT** Jak se jmenuje hokejový trenér, který mezi lety 1978 a 1992 dovedl sovětskou reprezentaci ke třem vítězstvím na ZOH a osmi na MS?
- RŮZNÉ** Jaké symboly nejčastěji používá binární soustava?

081

KDE LEŽÍ KOTĚHŮLKY

Tuhle hru jsem dostal a vzal jí na hory, netuším o čem to je, ale krabička byla malá, tak se vlezla. Když nás omrzely karty,

došlo na ní a sklídila obrovský úspěch. Je zaměřená na český zeměpis. Hráči sedí kolem herní plochy kam se postupně poklá-

dají hrací kartičky s názvy měst tak, aby byly vždy tím správným směrem (světové strany) od předchozích. Na druhé straně kartičky je vyznačená přesná poloha a další informace. Při hře se dá báječně blafovat, ale především se všichni hráči vzdělávají v zeměpisu ČR - i ti co jsou před hrou přesvědčení o svých znalostech.

Více na www.mindok.cz

DRŽKA

TIP na KNIHU

KAREL ČAPEK - LOVEC PRAVDY

Každý z nás už jistě stál před problémem: Můžu poznat věc opravdu takovou, jaká je? Již starí filozofové věděli, že neexistuje jedno univerzální poznání pro daný jev. Někdo může vnímat jablko jako sladké, jinému přijde kyselé a přesto mají oba pravdu. Nejistí však, jaká je věc sama o sobě ve své podstatě, ale vnímají ji skrze sebe. A na tento problém poznání a pravdy nastínil Karel Čapek do několika svých knih.

Tři knihy Karla Čapka známé pod označením *noetická trilogie* (noetika = filozofická disciplína zabývající se poznáním; někdy také gnoseologie) jsou přelomem v jeho spisovatelské činnosti. Do té doby nepsal jiná díla než s fantastickým námětem. Náhle však Karel Čapek přichází s třemi knihami ve velmi krátkém časovém odstupu, ve kterých se snaží poukázat na problematiku lidského poznání. Knih zabývajících se noetickým problémem je u Karla Čapka více, představím vám však ty nejznámější.

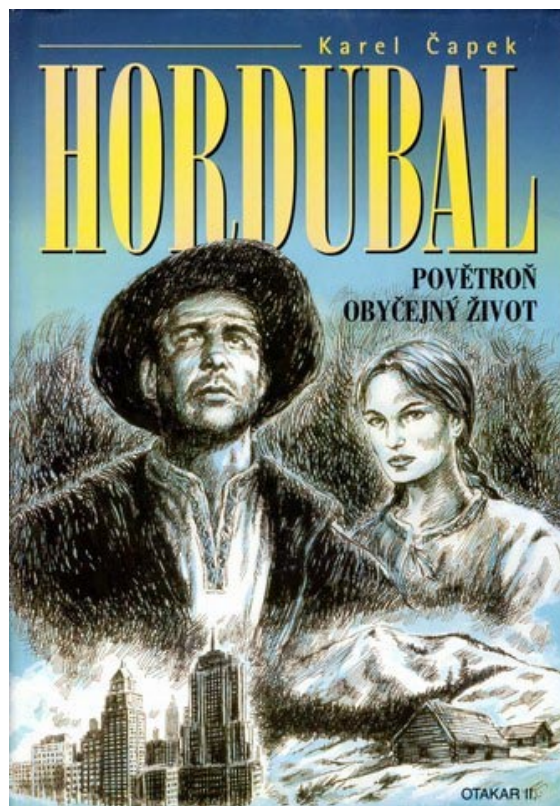
První knihou je **Hordubal** (1933), román o člověku jako jedinci a obtížnosti pochopení lidské podstaty. Základem knihy je skutečná událost, kdy se sedlák Hordubal po několika letech práce v Americe vrací zpět do rodné vsi v Podkarpatské Rusi za svou ženou. Ta však na něj nečeká, má již dlouho milence, se kterým se rozhodne Hordubala zavraždit. Cestou do pitevně se však ztratí Hordubalovo srdce, o kte-

rém se v další části románu lidé dohadují, zda bylo probodnuto či prostřeleno – každý ze svědků říká svojí verzi a nikdo už nepřemýšlí nad člověkem jako tvorem, ale pouze nad provedeným činem. Na konci soud nesoudí zločin, ale hřích, jenž byl spáchán. Máme vůbec právo soudit něčí vinu, když jsme jenom lidé?

Druhou knihou, kterou Karel Čapek věnoval problému poznání, je **Povětroň** (1934), krátká novela s jednoduchým příběhem. Do nemocnice přivezou člověka celého ovázaného do fáčů, nikdo neví, kdo to je (označují ho jako Případ X), pouze vědí, že spadl s letadlem. Nad jeho tělem, které je v

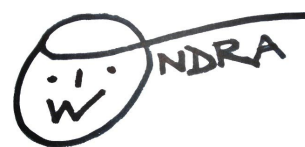
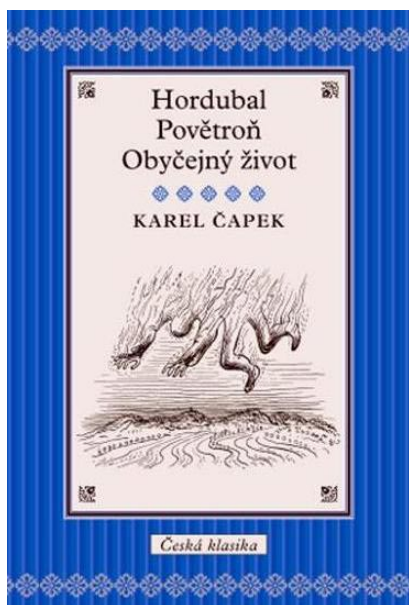
bezvědomí a není vidět více než ústa, rokují jeptiška, básník a jasnovidec. Každý vypravuje svou verzi příběhu místnímu doktorovi, jak se Případ X dostal do nemocnice, kam letěl a jaký měl vlastně život. Ač se snaží být všichni co neobjektivnější, každý do svého příběhu promítá kus sebe – jeptiška sní o nespoutané volnosti a lásce, kterou nikdy nezažila, jasnovidec ho vidí jako úspěšného chemika, protože takový život je spojený s logikou a jasným řádem, básník ho zase líčí jako obchodníka, který cestuje po tichomořských ostrovech, na které se vždy chtěl podívat. „Abyste věděl, to jsem já: já jsem ten člověk, který nedoletěl,“ říká básník a z příběhů poznáváme spoustu nesplněných snů, které přítomní promítají do letce. A kdo je vlastně tedy Případ X? Měl někdo z vypravěčů pravdu? A má vůbec smysl poznávat neznámého člověka?

Poslední knihou, která uzavírá Čapkovu trilogii, je **Obyčejný život** (1934), ve kterém dráždí úředník líčí skrze své paměti, které si čte jeho přítel, svůj život a zamýšlí se nad ním. Ačkoli to zprvu vypadá, že opravdu životem jenom proplul, čím více pood-

haluje sebe sama, tím více přichází na to, že se on jako člověk skládá z mnoha osobností, které vždy dominovaly v určité fázi jeho života, a jeho život tak nebyl vůbec obyčejný. Nebo ano? Existuje vůbec nějaký „obyčejný život“? Není v každém z nás něco výjimečného?

Třikrát se nám Karel Čapek snaží ukázat různými způsoby, jak člověk poznává svět okolo sebe. Odpovědi na naši úvodní otázku však od Karla Čapka nečekejme, dá nám spíše mnoho dalších otázek k přemýšlení. Zjistíme, že vše je relativní, potvrdíme si, že „co člověk, to názor“ a zcela upustíme od hledání jakékoliv absolutní pravdy, neboť vše záleží na úhlu pohledu. To ale zjistíme až po přečtení knih. Do té doby můžeme žít v nešťastné iluzi.

CO MŮŽEME SBÍRAT?

TOALETNÍ PAPIR

Myslím, že všichni víte, za jakým účelem byl toaletní papír vyvinut – pro očištění po „velké“ či „malé“ potřebě. Ale napadlo vás někdy, když tak sedíte v oné místnosti a skládáte si papír do úhledných obdélníčků k použití, že když zajdete na toaletu doma, u kamarádů, ve škole, na benzínce, v práci či v restauraci, téměř vždy se setkáte s jiným vzorem toaletního papíru? Tu mají dvouvrstvý žlutý s kytičkami, tam super soft bílý s obláčky a někde i obyčejný šedý a drsný jako smírgl papír...

Právě tato rozmanitost vzorů toaletních papírů mě kdysi dávno přivedla k té myšlence: Proč bych nemohla sbírat toaletní papír? Bylo by to při nejmenším dost originální!

Ono se nedá říct sbírat toaletní papír, to bych musela mít na archivaci stovek plných ruliček k dispozici minimálně jeden byt navíc, a to nemám. Toaletního papíru se tedy dají sbírat jen vzorky.

Zajímavé je, že při vymýšlení místa, kde své vzorky usklad-

ním, jsem se při zvětšování své sbírky dostala od papírových sáčků a obálek přes krabičky a krabice od bot až k nečekaně úspornému řešení. Vděčím za to své nápadité mamince: Jeden běžný útržek toaletního papíru má rozměry přesně jako fotografie 9x13cm – tudíž fotoalbum. Akorát je truchu víc nadržané...

A když začnou docházet vzory a člověk má pocit, že už má snad úplně všechny (což je samozřejmě), stačí sbírku oz-

vlastnit o speciální úlovky např. z cest po světě nebo ze zvláštních příležitostí. Ve své sbírce mám tedy vzorky papírů z dalekých cest z Kanady, New Yorku, Rakouska, Holandska, Rumunska, Černé hory, Norska, atd., a nebo také z příjemných setkání s milými lidmi a nebo ze své promoce...

Nejkurióznější je asi toaletní papír z Londýna potištěný královskými korunami s nápisem for your royal ass (nechce se mi to ani překládat :-)).

A teď trocha informací a zajímavostí o samotném toaletním papíru (zdroj wikipedia):

Před vynalezením toaletního papíru používali bohatí lidé ke své očiště vlnu, krajkou nebo konopí, zatímco méně bohatí používali ruku omývanou v řece, nebo se čistili různými materiály jako hadry, dřevěnými hoblinami, trávou, senem, kameny, pískem, mechem, vodou, sněhem, kukuřičnými slupkami nebo mušlemi, v závislosti na zemi a počasí nebo sociálních zvyklostech.

Ve starověkém Římě se obvykle používala mycí houba.

Výzkum středověkých latrín ukázal na používání různých druhů mechů.

V Číně se toaletní papír vyráběl z rýžové slámy, asi od roku 600 n.l.

Na Středním východě, se obvykle používala voda. Lidé zde používali levou ruku na čištění a pravou ruku na jídlo. V některých částech Afriky to bylo nao-

pak a stisk pravé ruky byl považován za nevychovaný.

V některých částech světa se běžně používaly staré noviny, telefonní seznamy, reklamní brožury atd.

První továrně vyrobený papír prodáváný výhradně pro toaletní použití vyráběl Joseph Cayetty v USA v roce 1857. Jméno Cayetty bylo vytištěno na každém listu.

Koncem 19. století byly poprvé dostupné rolky perforovaného toaletního papíru, což nahradilo ostrou hranu na odtrhávání papíru v dávkovači.

Dvouvrstvý toaletní papír je standardem v mnoha zemích, i když jednovrstvý je často dostupný a často propagován jako levnější. Toaletní papír, zvláště když je propagován jako „luxusní“, může být vatován nebo vlnkovaný (ražen), navoněn, obarven nebo vzorkován, napuštěn léčivý (s antibakteriálními che-

mikáliemi) nebo s aloe vera.

Složení toaletního papíru se liší od papírových kapesníků. Toaletní papír je navržen tak, aby se po namočení rozložil a tím se předešlo ucpání kanalizačních rour. Těž se rozkládá v septické nádrži.

Mezi výhody toaletního papíru patří snadná použitelnost, absorpční schopnost, dostupnost u toalet a může být spláchnut ve většině zemí, kde je toa-

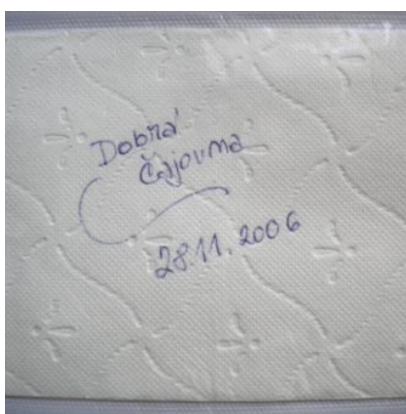
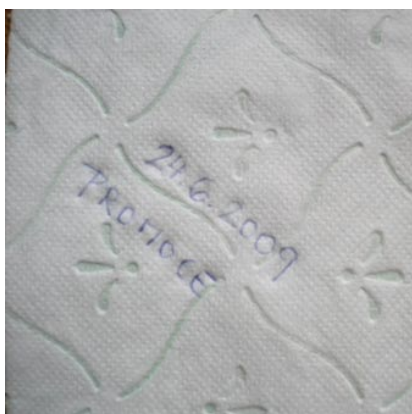
letní papír běžný.

Toaletní papír je dostupný v mnoha typech, barevných variantách, dekoracích a strukturách, aby vyhověl individuálním preferencím. Toaletní papír je typicky vyroben z recyklovaného papíru.

Z hlediska ochrany přírody by toaletní papír neměl být bělen, což by pomohlo snížit spotřebu dřeva a zamoření vod.

Až se dnes podíváte na toaletní papír ve své ruce, považte, jaké je to štěstí, že nesvíráte v dlaních zrovna slámu, písek a nebo dřevěné hobliny... A až pojedete kamsi do dále, přivezte dva útržky do sbírky :-)

KAČKA

KDE JSME TÁBOŘILI

SKUHROV nad BĚLOU

Obec Skuhrov nad Bělou se nachází v údolí řeky Bělé v podhůří Orlických hor asi 16km od Dobrušky (kousek od Kvasin). Počet obyvatel se pohybuje kolem jednoho tisíce.

Samotné tábořiště se nachází ještě kousek dál směrem k Orlickým Horám. Asi po 1,5km po silnici směrem Deštné v O.h. odbočuje vpravo lesní cesta a když se po ní vydáte další 1,5km, tak dorazíte na tábořiště.

Louka je rozlehlá, tak se tu dá uspořádat docela velký tábor. Z jedné strany je lemována lesem a z druhé strany obtékána řekou Bělou. Ta samozřejmě sloužila k mytí i k ochlazení, protože tehdy bylo docela teplo (až vedro).

Jistě bylo toto tábořiště v minulosti hojně využíváno a v budoucnu ještě bude, ale já vzpomínám na rok 1992, kdy jsem tam já a mnoho dalších

strávil nádherných 14 dní. Protože už tomu bude téměř 20 let, tak jsme musel zapátrat hluboko v paměti. S malou pomocí Ježoura vzpomínky začaly vyplouvat na povrch.

Na louce jsme měli tábořiště my, Vlčata z Dobrušky, pod vedením Zelího a Řízka. Spali jsme v podsadácích, které klasicky tvořili kruh. U vstupu byla dřevěná brána a uprostřed kruhu stožár s vlajkou a u něho špaček se sekerou práce. O nějakých 100 až 200m dál byl další kruh z podsadáků, kde měla tábor děvčata ze Skuhrova. Přibližně uprostřed mezi oběma tábořišti stálo jedno tee-pee. Tehdy si člověk ani neuměl představit, že v podobném stráví týden na jiných tábořích. Na kraji louky stála dřevěná kuchyně s jídelnou.

Jakými hrami jsme trávili program si už nevzpomenu. Ale

na stezku odvahy nezapomenou. Úkolem bylo dojít po lesní cestě až na vyznačený konec. Samozřejmě byli v lese schováni vedoucí a snažili se nám cestu všemožnými zvuky a skřeky znepříjemnit. Dále už si vzpomínám jen na pár dalších věcí. Jednoho krásného (slunečného) dne si několik kluků zahrálo karty o fanty (jednotlivé části oblečení) a skončilo to tím, že jeden (nebudu jmenovat - kdo tam byl, tak si může vzpomenout) nakonec prohrál všechno a pak musel jen s ručníkem za trest oběhnout dívčí tábořiště. Další vzpomínka je na fosforeskující (svítící) dřevo, které jsme našli v lese. Několik kusů jsme si donesly k dřevěné bráně a každý večer nechápavě pozorovaly jak „svítí“.

A poslední věc, co se mi vybavila je to, jak se Řízek vsadil

s jednou holkou, že složí Rubikovu kostku do časového limitu a přitom ona ji mohla míchat celý den. Tehdy jsem taky moc nechápal, jak se mu to po tak dlouhé době míchání podařilo tak rychle složit. Ale teď se už tomu nedivím. Zmíněná holka prohrála sázku a byla hozena v oblečení do řeky.

Jednoho hezkého dne jsme navštívili Nový hrad - zříc-

ninu Klečkov, protože se od tábořiště nachází jen necelý jeden kilometr. Hrad byl založen na počátku 15. století pány z Častolovic, snad v době husitských válek, neboť se připomíná poprvé roku 1427. V roce 1440 marně dobýván Koldou ze Žampachu (dobyl předhradí a opět vytlačen), brzy na to však opuštěn a od roku 1495 se uvádí jako pustý.

Jak už jsem zmínil, už je to docela dávno, kdy se konal tento tábor. Proto doufám, že vy, co jste tam byli, si po přečtení tohoto článku sami zavzpomínáte a doplníte zbývající zážitky.

6

ROZHOVOR S...

PAVLEM ANDĚLEM

V kolika letech jsi začal skautovat a jak ses ke skautingu dostal?

To bylo asi v 90. roce. Moje mamka vedla jeden ze dvou oddílů skautek a obě sestry chodily do skautu. Já jsem samozřejmě chtěl taky a tak jsem v 6 letech vstoupil do 1. smečky vlčat.

Kdo byl Tvůj první skautský vedoucí a jak na něj vzpomínáš?

To byl Zelí. Vzpomínky samozřejmě mám jen ty nejlepší. Zelí mi celé dětství připadal strašně přísný a až později jsem pochopil, že to kromě nutnosti byla vlastně taková hra. Takový to Zeliiovský „pirátství“ mě prostě bavilo.

Kde se odehrál Tvůj první tábor? Co zajímavého Ti z něho utkvělo v paměti?

První byl na Sucháči. Byl spojen s pionýrským táborem, ale měli jsme částečně tábor vlastní. Moji rodiče jako jedni

z mála splnili slib daný vedoucím a nepřijeli za mnou celých 14 dní. Na konci tábora mě jako nejmladšího (7) oženili s nejmladší (5) pionýrkou :-) (a do dnes je to kočka)!

Jaký je Tvůj největší skautský zážitek?

Těžko říct. Asi stezka odvahy na Kunčině vsi. Udělal jí Zelí s Řízkem a opravdu stála za to. Do konce jsme došli jen dva a měl jsem ohromnou radost, že jsem to zvládl. Na tom samém táboře byla taková bouře, že holkám spadlo týpko, to byl taky „dobřej“ zážitek.

Několik let jsi byl vedoucím u Mohykánů, jak na tuto funkci vzpomínáš? Měl jsi nějaký vzor ve vedení oddílu?

Vedoucím jsem nikdy nebyl. Když jsme totiž začali odrůstat, bylo nás poměrně dost k vedení, takže aktivně vedl Ježour a ostatní pomáhali. To zapříčinilo i současný problém, že nemám

ani čekatelky, prostě nám to nepřípadlo důležité a tenkrát snad ani nebylo. Já jsem začal být extrémně vytížený dalším koníčkem, takže jsem pak vypadal víc a víc z dění.

Na hledání vzorů jsem nikdy moc nebyl v žádné branži, takže ani ve vedení jsem žádný neměl.

S Peshkem se poslední dobou výrazně zapojuješ do organizace některých akcí u roverů, plánuješ v tom pokračovat, nebo případně ještě tuto činnost zintenzivnit v následujícím roce?

Nápadů je hodně, času málo. Kmen RaR v Dobrušce nikdy kloudně nefungoval. Ono je ně-

kolik základních důvodů proč to moc nejde. Polovina RaR patří do skupiny střední škola až vysoká. Ti mají kupu volna, prázdniny, svobodu a většinou jsou bez větších povinností. Druhá skupina je postvysokoškolák až pracující. Ti volno nemají, žení se a vdávají, plodí děti, stavějí domy a hlavně pracují. Stmelit tyhle dvě nesourodá společenství je těžké a ti co by většinou něco dělat chtěli, tak nemají ten prokletý čas. Ale něco se plánuje.

V posledních letech jsi změnil místo působnosti i práci, kde pracuješ a bydlíš nyní? A baví Tě tato práce?

Pokud Tě opravdu baví tvoje práce, má to jednu nevýhodu, neděláš nic jiného. Když jsem odcházel z armády, byl jsem zvyklí spát v kanceláři, nejezdit domů, žít jenom prací a obětovat jí vše. S tím se sice dá udělat úžasná kariéra, ale ta vám je v životě tak akorát na prd! Proto dělám práci která mě nebaví, ale mám snoubenku, kamarády, domov, koníčky, rybičky, potenciální rodinu, psa a klid. Bydlím v Opočně a pracuju v Dobrušce v Podorlické kartonážní, mám tu bezva kolegy a to je opravdu hodně důležité.

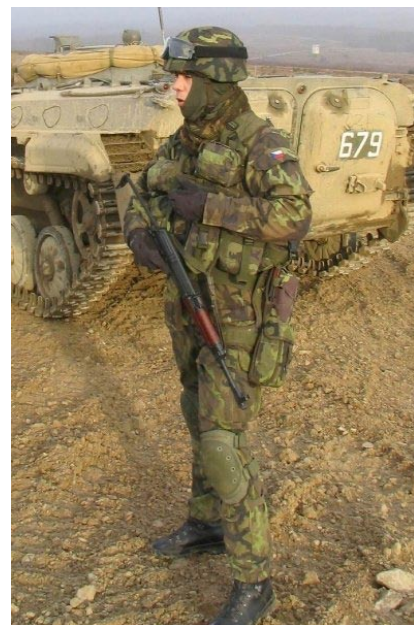

Každý kdo Tě jen trochu zná, Tě má bezpodmínečně spjatého s vojenskou technikou. Jak a kdy ses k této vášni prvotně vůbec dostal?

Lepil jsem letadýlka, ale nějak mě to táhlo k bunkrům na který jsem narážel na horách. Takže jsem sice stále modelařil, ale do toho jsem začal i bunkrařit, jezdit na Březinku. Cesta do armády už pak byla bližším a bližším snem. Ten se splnil a několikanásobně jsem ho překonal. Vystudoval jsem vysokou vojenskou strojárnu a vrhnul se po hlavě mimo obor do naprosto jiného světa výsadkářů „srdcařů“. To byla jedna ohromná neuvěřitelná nepřerušená dvouletá adrenalinová bomba, ze které jsem se do dneška pořádně neprobral.

Zhruba před 10 lety vyrazili členové oddílu Mohykánů na výpravu do Náchoda přes bunkry na pěchotní srub N-S 82 Březinka, kde jsi jim udělal prohlídku. Co jsi měl/máš s Březinkou společného?

S bunkrama je to magická přitažlivost. Miluju historii a ať jsem na Pražském hradě, nebo Dobrošově, tak prostě z těch zdí

„citím“ ty příběhy. No a tak jsem se tam jednou jako sotva puberták vydal a už tam zůstal. Nejdřív to byly výlety, pak jsem i pomáhal, potom provázel turisty a najednou už jsem se v tom nějak vyznal. Začal jsem zastupovat klub, bádat v archívech, jezdit po konferencích atd.

Dneska už je to pro mě spíš minulost. Své jsem udělal a společenský dluh vůči pamětníkům a veteránům snad trochu odčinil.

Tvým velkým koníčkem bylo rovněž barvení malých cínových postaviček a rekvizitát už s vojenskou tematikou, nebo postav a replik do Dračího doupěte. Co považuješ za svůj největší kousek? Ještě stále obarvuješ?

Tohle mě nikdy nepřestalo bavit. Naštěstí se za posledních 15 let modelářina posunula mílovými kroky vpřed. Proto mě to baví víc a víc. Zaměřuju se převážně na příběh, proto dělám hlavně diorámy (malé krajinky). Minulý rok jsem právě v této kategorii vyhrál v poměrně významné soutěži. Na Doupě už nekreslím, jelikož to po mně nikdo nechce:-).

Když už jsme zmínili Dračí doupě-jak vzpomínáš na dobu,kdy jste jako mladší tuto deskovou hru hrávali? Máš chuť si někdy zase zahrát?

Hned! Jenže to žere strašně čas a ten chybí.

Doupě prostě jen tak nějaká počítačová hra nenahradí. Právě s Peškem jsme měli bezva tajnej tým, já tam byl ten chytřej elf hraničář a on ten tupej kroll válečník :-)

Věnuješ se/věnoval jsi se ještě i jiným zálibám nebo koníčkům? Pěstuješ nějaký sport?

Po odchodu z armády jsem si slíbil že nebudu rok sportovat a dám se dokupy, ten rok trvá už přes 3 :-), ale už v podstatě mám pejska a těším se až s ním začnu běhat.

Jinak miluju akvarijní ryby a to převážně asijský biotop. Potom chovám KOI kapry v jezír-

ku a to je další velkej kůň. S modelařinou pak už nezbývá na nic jiného čas. Když se do něčeho zažeru, tak to chci dělat pořádně a to se mi snad povedlo jak s bunkrama, armádou, rybičkama i modelama. Jen mi jen líto

že jsem si nevystudoval klasickou historii, ale tenhle koníček si nechám na důchod:-).

Chceš na úplný závěr vzkázat něco čtenářům Totemu?

Jo, že se 30.července žením. Takže kdo nebude na táboře, přijďte pobejt!

STOUPÁNÍ NA HORU

PŘÍBĚH NAVAJSKÝCH
INDIÁNŮ V PODÁNÍ
E. T. SETONA

Daleko na vyprahlém Jihozápadě stojí indiánská vesnice a za ní se tyčí z pouště vysoká hora. Vyšplhat na tuto horu znamenalo velký čin, a tak všichni chlapci ze vsi toužili, aby se o to mohli pokusit. Jednoho dne jim náčelník řekl: „Nu tak, chlapci, dnes se můžete všichni pokusit tu horu vylézt. Vyjděte hned po snídani a jděte každý tak daleko, jak dokážete. Až budete unaveni, vraťte se, ale každý z vás mi přinese větvíčku z toho místa, kam až došel.“

Vydali se na cestu plni naděje a každý cítil, že jistě dorazí až na vrchol. Ale brzy se loudavě vrátil tloušťk a vztáhl k náčelníkovi ruku, ve které držel kaktusový list. Náčelník se usmál a řekl: „Milý hochu, ty ses vůbec nedostal k úpatí hory; ani jsi nepřešel poušť.“

Později se vrátil druhý chlapec. Přinesl šalvějovou snítku: „Došel jsi na úpatí hory,“ řekl náčelník, „ale vzhůru jsi nešplhal.“

Další hoch měl větvíčku lindy. „Dobře,“ řekl náčelník, „ty ses dostal až k pramenům.“

Později přišel další chlapec s trnitou větvíčkou. Když ji náčelník uviděl, usmál se a řekl: „Ty jsi šplhal vzhůru; dostal ses až k prvnímu kamenitému splazu.“

Odpoledne dorazil hoch s cedrovou snítkou a stařec řekl: „Podal jsi dobrý výkon; dostal ses až do poloviny hory.“

O hodinu později přišel hoch s borovou větvíčkou. Tomu ná-

čelník řekl: „Výborně! Ty jsi vyšplhal až ke třetímu pásmu, měl jsi za sebou tři čtvrtiny výstupu.“

Slunce už stálo nízko, když se vrátil chlapec poslední. Byl to vytáhlý krásný chlapec vznešené povahy. Přicházel k náčelníkovi s prázdnýma rukama, ale oči mu zářily: „Můj otče,“ řekl, „dostal jsem se tam, kde nebyly žádné stromy – neviděl jsem žádné větvičky, ale spatřil jsem Zářící Moře.“ Také starcova tvář se rozzářila, když slavnostním hlasem říkal: „Poznal jsem to! Když jsem ti pohlédl do tváře, poznal jsem to. Ty ses dostal až na vrchol. Nepotřebuješ žádnou větvíčku. Je to napsáno v tvých očích, zvoní to v tvém hlase. Pocítil jsi nadšení, můj hochu, viděl jsi nádheru hory.“

Slunce už zapadlo, když si náčelník uvědomil, že ještě jeden z chlapců, kteří ráno odešli, není zpátky. Vydal se tedy do jeho týpí, aby zjistil, zda se chlapec již vrátil. V týpí našel jen chlapcovu matku, která se o syna už také strchovala.

Když se chlapec nevrátil ani ráno, vyslal náčelník tři muže, aby ho šli hledat. Vrátili se až k polednímu. Na nosítkách nesli starou ženu a chlapec jim pomáhal nosítka nést. „Co se stalo?“ zeptal se náčelník přísně. „Proč jsi nešel s ostatními na horu?“

„Chtěl jsem jít, otče,“ řekl chlapec smutně. „Víš, že jsem na ten okamžik už dlouho těšil. Ale zaslechl jsem volání o pomoc – všichni jsme ho zaslechli. Šel jsem po hlase a našel jsem tuto stařenou, která v lese na úpatí

hory uklouzla a zranila si nohu. Ležela tam celou noc a z posledních sil se klackem bránila dravé zvěři. Na to, aby šla o berlích, byla příliš slabá. Poprosila mne, abych jí pomohl zpátky. Upletl jsem vlek, ale nemohl jsem postupovat rychleji, částečně jsem ji musel nést, protože ji zraněná noha při každém nárazu velmi bolela, a tak nás bojovníci našli dřív, než jsme se dokázali vrátit. Je mi líto, jestli jsem tě zklamal, otče. Ostatní šli dál – kdybych pokračoval i já, co by se s ní stalo?“

Mezitím se kolem shlukli ostatní chlapci a někteří zaslechli jeho slova. Než stačil rozvázný náčelník cokoli říct, vykřikl jeden z menších hochů: „Tobě se určitě dál nechtělo a přivítal jsi příležitost, že se budeš mít na co vymluvit. Měl bys na horu jít znovu hned zítra, abys ukázal, co umíš!“

Napadený chlapec na to neřekl nic, jen pokrčil rameny a zvedl oči k náčelníkovi. Ten mu s úsměvem položil ruku na rameno a pravil: „Můžeš jít na horu zítra, chlapče, chceš-li, ale je to zbytečné. Došel jsi na vrchol hory dříve, než jsi vůbec vyrazil. Tvé srdce zná nejen výhled z vrcholu hory, nýbrž i pohled z oblaků nad ním... a tvé mlčení mi říká, že dávno víš, že je marné chtít po krtkovi, aby pochopil orla...“

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC ČERVNA 2011

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

Článek ze SKAUTSKÝCH ZÁVODŮ
POZVÁNKA NA TÁBORY
ROZHOVOR S...
a DALŠÍ

VÍCE FOTEK:

WWW.DOBRUSKA.CZ/JUNAK

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavla Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Lenka Slavíková, Jiří Martinek, Petr Školník, Ondřej Němeček, Petr Lukášek, Pavel Anděl, Zdena Kunešová, Tereza Štěpánová, Marie Obršálová, Kateřina Voglová, Pavla Štaffová, Roman Ludvík, Veronika Štaffová, Pavla Čiháčková, Veronika Bělinová, Kateřina Drtinová, Vojtěch Hanousek

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Ondřej Němeček, Petr Poláček, Petr Beneš a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Pavla Čiháčková

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa

**Kdo miluje,
má stále plné ruce práce.**

AISCHYLOS